

SUSAN STOKES-CHAPMAN
PANDORA

Çeviren: Şafak Tahmaz

Eksik Parça Yayınları

Pandora

Susan Stokes-Chapman

Harvill Secker tarafından Pandora adıyla İngilizce yayınlanmıştır.

Copyright © Retter Enterprises Ltd, 2022

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çeviren: **Şafak Tahmaz**

Dizi Editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Yayına Hazırlayan: **Ayşegül Yazmacı**

Sayfa Tasarımı: **Esrannur Gelbal**

Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Eylül 2025

ISBN: 978-625-5874-50-4

Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Mushens Entertainment Ltd. ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiyayincilik.com.tr

Susan Stokes-Chapman, özellikle 18. yüzyıl İngiltere'sine odaklanan romanlarıyla tanınan bir tarihi kurgu yazarıdır.

İlk romanı *Pandora*, yayımlandığı anda *Sunday Times*'ın en çok satanlar listesinde 1 numaraya yerleşmiş ve 16 dile çevrilmiştir. İkinci romanı *The Shadow Key* (Gölge Anahtar), 1783 yılının gizemli Galler manzarasında geçen gotik bir kurgudur ve Nisan 2024'te yayımlanmıştır. 2025'te Jane Austen ve Georgette Heyer tarzında kısa öykülerden oluşan bir koleksiyon olarak yayımlanacak, 2027'de ise üçüncü romanı *The Constellations* (Takımyıldızlar) okurla buluşacaktır.

1985 yılında doğan Susan, tarihi Lichfield kentinde büyüdü. Ardından deniz kıyısındaki Aberystwyth kasabasında Eğitim ve İngiliz Edebiyatı alanında lisans, Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans dereceleri aldı. Şu anda İngiltere'nin Kuzeybatı Galler bölgesinde yaşamaktadır.

J için

Fakat bir kez çıkan deniz yoluna,
Bulur kasvetli gök, fırtına, borana.
Kıyıda bekler kaygı, korku, elem,
Ve akılsızların enkazıdır her dem.

SAMUEL GARTH

Ovidius'un *Aşk Sanatı* adlı eserinin 1709
tarihli çeviri baskısında, Burlington Kontu
Richard'a ithaf edilen önsözden

Samson, Scilly Adaları Aralık 1798

Ağırlık hesapta yoktu. Su beklediğinden de soğuktu, tabii bir de durgun kaldırma kuvveti. Peki ya karanlık? Fener yeterince iyi iş çıkarıyor, hafızası görünürdeki eksiklikleri tamamlıyor. Ama ağırlık... bu gerçekten başka bir şey.

Fenerle idare edebilir. Bileğine kalın bir iple bağlı, iki elini de hareket ettirebiliyor ama onu kolundan aşağı çekmesi canını sıkıyor; tuzlu su, ipin deriyi tahriş ettiği yerleri yakıyor. Koltuk altlarından geçen ipler –biri onu kurtarmak, öteki onu tekrar kaldırmak için– faydasız, sadece aşağı inerken vücudunu dengelemeye yarıyor. Batan ağırlıklara da hantallıklarına rağmen katlanabilir.

Esas sorun koşumda. Sert tenekeden yapılmış. Başının etrafı kubbe gibi ve havadar, daha aşağı taraflarsa, gövdesini acımasız bir korse gibi sıkıyor. Güvertede denediğinde bu kadar ağır gelmemişti. Ama vücudunu kavrayan bu deri koşum, yüzeyin altında, suyun basıncı ve kış akıntılarıyla birleşince, onu acımasızca hapseden, demirden halka bir iskelet gibi hissettiriyor. İş bittiğinde mutlaka daha fazla para talep etmeli.

Şans bu geceye kadar onunlaydı. Gökyüzünün mürekkep beşiği, yıldızlarla dolu; dolunay var. Fırtına sırasında çevresini dikkatlice incelemişti; gemi nihayet bir kıstakla ayrılmış, iç kısımları taş kalıntılarla dolu iki küçük adanın sığınağına ulaşmıştı. Harabeler ay ışığında, küçük yelkenliler için bir fener gibi bembeyaz parlıyor,

aralık ayı fırtınalarına rağmen, geminin sancak tarafı dalgaların üzerinde hâlâ görülebiliyor. Hayır, enkazı bulmak hiç de zor değil.

Öyleyse neden buraya sürüklendiğini hissediyor?

Neyse ki gemi sığ sularda duruyor. Bu mekanizmayı daha önce kullanmamıştı, şimdi de olması gerekenden daha derine inmeyecek. Yani yüzeyin 6 metre altına. Tehlike yok diyor kendi kendine. Nereye bakacağını biliyor. Titizlikle aradığı şey, ambar-da, diğer sevkیاتlardan uzakta, sıkıca paketlenip sancağın baş tarafında güvenli bir yere saklanmıştı ama gemi fırtınada parçalandı; içten içe şansının yine yaver gitmesini, sandığın deniz yatağından fazla uzaklaşmamış olduğunu ve başka kimsenin onu bulamadığını umuyor.

Buzlu su, bacaklarına ve kollarına iğne gibi batıyor. Ağır giysinin içine hapsolmuş hâlde onu daha da aşağı çekiyor, güçlükle nefes alıp veriyor ve metalin keskin kokusunun tadını alıyor. Kablo demetinden yüzeyle çıkan hava boruları uzun ve onların, arkasında bir celladın halatı misali gerildiğini düşünüyor. Feneri vücudunun önünde tutuyor, ko um kubbesinin gözünden bakıyor, geminin gövdesinin gölgesini görünce rahatlıyor. A ağıya inip aramaya koyuluyor, gözlerini kısıarak karanlığa bakıyor. Aşağıdan bir ses duyduğunu sanıyor, alçak ve kederli bir ses. Ba ını e iyor, kulaklarının  deta patladığını hissediyor ama yine de devam ediyor.

Ayakları  imdi yere de iyor. Ayaklarının altındaki kum kayıyor. Ba ını e ip aşağı bakmaya  alı ıyor. Ama dikkatlice yapıyor bunu. Çok ani bir hareket, diye içinden bir ikaz geliyor, su, ko umdan sızdı sızacak. Yavaş yavaş, evet, yavaş yavaş. Ve orada. Bir şeyin köşesi. Ayağının ucunu kullanarak kendini akıntıya karşı geri itiyor. Sonra tekrar batıyor, denizin dibine dokunup feneri göz hizasına kaldırıyor. Geminin kalıntılarından yaklaşık 1,8 metre uzakta bir sandığın karanlık köşeleri seçiliyor. Kan kulaklarında yüksek sesle pompalanıyor gibi.   te bu, artık emin.

Yavaşça  ne doğru e iliyor, önce bir bacağına önüne koyuyor, sonra diğerini, ayaklarını suda sürüklüyor. Kaval kemiğine bir şey s rt n nce sıçırıyor, feneri indirerek deniz yosununun baldırlarının etrafında s z l   n  seyrediyor.

Sandık, büyük bir kayanın üzerinde tekinsizce dengede duruyor. Birkaç santim yaklaşp feneri tekrar kaldırıyor. Gemi Palermo'dan ayrıldığında yan tarafına çizdiği X işareti, suyun bu derin karanlığında bile apaçık görülüyor. Bir an için tüm bunların ne kadar kolay olduğuna hayret ediyor, derken fener bir kez daha parlamadan titreyip alçalıyor, artık oyalanacak vakti olmadığını anlıyor.

Bileğindeki ipi çözerek, feneri akıntıya kapılmaması için iki enkaz yığını arasına yerleştirip kollarındaki iplerden birini çözüp sandığı sabitlemek gibi zahmetli bir işe kalkışıyor. Dikkatli olmalı –hataya yer yok– ve kaya o an gözüne bir nimet gibi görünüyor, aksi hâlde sandığı denizden çıkarmak için fazladan çaba harcaması gerekecek. O didinirken küçük balıklar etrafında geziniyor. Bir an durup koşumun teneke plakalarının içindeki sesleri duymaya çalışıyor. Bu bir şarkı mı? Hayır, su tutması olmalı. Ona çok uzun süre su altında kalmanın ölümcül olabileceği söylenmemiş miydi?

Ama bu kadar erken mi?

Artık bir an önce işini bitirmeye bakıyor, koşum takımı onu ağırlaştırdığı için elinden geldiğince hızlı davranıyor. İpi sandığın etrafına dört kez doluyor, parmakları soğuktan kaskatı kesilmiş olsa da öyle sıkı düğüm atıyor ki ipin mecburen kesilmesi gerekecek. İş bitirdiğine ikna olunca, ipi sertçe çekerek –bir, iki kez– yüzeye işaret veriyor. Var gücüyle zıplıyor, gevşeyip gerginleşiyor. Ardından muzaffer bir edayla sandığın dalgalanan bir kum bulutu içinde yükselişini izliyor. Ahşabın boğuk iniltisini, çalkalanan suyun ağır ağır dalgalanan sesini, fazla derinden geldiği için hayal olduğunu sandığı, iç çeken bir kadının yumuşak, büyüleyici ve bir fısıltı gibi gelen sesini işitiyor.

Londra
Ocak 1799

I. KISIM

Aklın yeri kendine özgüdür,
Ve kendi başına cehennemi cennet,
Cenneti cehennem kılabilir.

JOHN MILTON,
Kayıp Cennet (1667)

BİRİNCİ BÖLÜM

Dora Blake sabahın ilk ışıklarından beri masasının üzerine eğilmiş hâlde. Oturduğu iskemle çok uzun ama Dora bu garip yüksekliğe pekâlâ alışkın. Ara sıra kerpetenini bırakıyor, gözlüğünü çıkarıp burun kemerini çimdikliyor. Sık sık boynunun kasılmış yerlerine mesaj yapıp omurgasından gelen hoş çıtırtıları hissedene dek sırt kaslarını esnetiyor.

Çatı katındaki odası kuzeye bakıyor ve az ışık alıyor. Dora hayal kırıklığı içinde masasını ve iskemlesini, küçük pencerenin altına taşımıştı çünkü bu karmaşık iş için ona tek bir mum yetmiyor. Sert iskemlede rahatsızca kıpırdanıyor, gözlüğünü değiştiriyor ve soğuğu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor. Yeni yıl ayazına rağmen pencere sonuna kadar açık. Hermes'in her an yeni bir hazineyle, bu son eserini taçlandırarak bir şeyle geri dönmesini bekliyor ve kafes kapısını hazır olacak şekilde açık bırakıyor; çalınan kahvaltısının, tüneğin altına saçılan kalıntılarının, verimli bir sabah avı sonrası ona iyi bir ödül olmasını umuyor.

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp penseyi baş parmağına doğrultuyor.

Cannetille'i kopyalamak onun için büyük bir adımdı ama Dora'nın mizacı bir anlamda iyimser. Bazıları bu iyimserliğe inatçılık da diyebilir tabii ama o hırsı konusunda haklı olduğunu düşünüyor. Biliyor –evet, biliyor– yeteneği var. Bir gün beğenileceğine, tasarımlarının kentteki herkesin üstünde olacağına kesin gözüyle bakıyor. Belki de diye düşünüyor –ağzının kenarı küçücük bir

kabloyu yerleştirirken seğiriyor– tüm Avrupa, tasarımlarının hayranı olacak. Sonra başını sallıyor, üstündeki tahta kurtlarıyla dolu kirişlerden yüce hayallerini koparmaya ve konsantre olmaya alışıyor. Bu son safhada dikkat dağıtıp da saatlerce süren işi mahvetmek olmaz.

Dora, duvardaki çiviye asılı rulodan, başka bir tel parçası koparıyor.

Cannetille’in güzelliği, ince dantelleri taklit etmesinden ileri geliyor. Rundell & Bridge’de sergilenen yemek takımlarını görmüş, karmaşık tasarımlarına hayran kalmıştı; bir kolye, küpe, bileklik, broş ve ta, aylar süren bir çalışma gerektiriyor. Dora bir ara eskizinden eşleşen bir çift küpe yapmayı düşündü ama gönülsüzce de olsa zamanını başka bir şeye harcamanın daha iyi olduğunu kabul etti. Sonuçta bu kolye sadece bir örnek, yeteneğini göstermeye yarayan bir araç.

Fazla teli, ince saplı bir makasla keserek, “İşte!” diye haykırıyor. Toka onu bütün sabah rahatsız etti çünkü hiçbir işe yaramadığı ortaya çıktı ama şimdi bitti, günün ilk ışıklarıyla çalışmaya başladığına, sırtının tutulmasına, kalçasının uyuşmasına değdi. Tam da siyah beyaz tüylü şey, sinsi bir gaklamayla, çatıdan pervaza tnerken, Dora makası yere bırakıyor, ellerine üfleyip onları birbirine srtyor.

Ve arkasına yaslanıp gülümsüyor.

“Günaydın, kalbim.”

Saksağan pencereden szlp usulca yatağın üzerine konuyor.

Kuşun boynunda onun için diktiği küçük deri kese sallanıyor. Hermes’in boynu eğik; kesede bir ağırlık var.

Bir şey bulmuş olmalı.

“Gel bakalım,” diyor Dora, pencereyi kiş soğuğuna karşı sımsıkı örterek. “Bana ne haltlar yediğini göster bakalım.”

Hermes cıvılcıvılcı, başını eğiyor. Kesenin kayışı gevşiyor, kuş gagasını sallayarak geriye doğru çekiliyor. Kese iyice sarkıyor, Dora keseye uzanıp, içindekileri heyecanla yıpranmış örtünün üzerine boşaltıyor.

Kırık bir çömlek parçası, metal bir boncuk, elik bir iğne. Hepsini bir şeyler için kullanabilir; Hermes onu hiçbir zaman hayal

kırıklığına uğratmadı. Ama yatakta başka bir şey dikkatini çekiyor. Onu alıp ışığa doğru kaldırıyor.

“*Ach nai,*” diyerek nefes alıyor Dora. “Evet, Hermes. Bu mükemmel.”

Parmaklarının arasında, camdan yapılmış, küçük yumurta büyüklüğünde, düz, oval bir çakıl taşı tutuyor. Şehrin silüetinin grisine tezat, soluk, neredeyse süt mavisi bir ışık saçıyor taş. Cannetille tasarımlarında ametist tercih edilir; zengin mor ton, altının üzerinde alabildiğine parlayarak sarının yoğunluğunu artırır. Ama Dora’nın en çok sevdiği akuamarin taşı. Ona Akdeniz semalarını, çocukluğun sıcaklığını anımsatıyor. Bu pürüzsüz cam parçası iyi iş görecektir. Avucunun içine koyup parmaklarını kapatıyor, taşın yumuşak yüzeyinin serinliğini hissediyor. Saksıya işaret ediyor. Kuş siyah gözünü kırıştırarak Dora’nın yumruğunun üzerine konuveriyor.

“Bence bu, güzel bir kahvaltıyı hak ediyor, sence de öyle değil mi?”

Dora onu kafesine götürüyor. Saksıya, Dora’nın daha önce onun için bıraktığı ekmek kırıntılarını eşelerken gagası tahta tabana sürtünüyor. Dora kuşun ipeksi tüylerini nazikçe okşuyor, gökkuşağı parlaklığına hayran kalıyor.

“İşte hazinem,” diye mırıldanıyor. “Yorgun olmalısın. Bu daha iyi değil mi?”

Yemeğine iyiden iyiye dalmış olan Hermes, onu görmezden gelince Dora masasına dönüyor. Kolyeye bakıyor, yaptığı işi düşünüyor.

İtiraf etmesi gerek, tam anlamıyla tatmin olmuş değil. Kâğıt üzerinde çok güzel duran tasarımı, gerçekte kötü bir gösterişten ibaret. Sarılı altın dallar olması gereken yerde, minyatür ilmekler hâlinde bükülmüş donuk gri teller var. Parıldayan tohum inciler yerine de kabaca yontulmuş kırık porselen parçaları.

Gelgelelim Dora, kolyesinin çizimine uymasını hiç ummamıştı. Doğru araç ve gereçlerden, doğru eğitimden yoksundu. Ama bu bir başlangıç; işinde güzellik olduğunun kanıtıydı, kaba malzemelere rağmen yaptığı şekillerde bir zarafet göze çarpıyordu çünkü. Dora’nın tam anlamıyla içine sinmiş değildi, hayır ama memnun da. Bunun işe yarayacağını umuyor. Elbette merkeze koyacağı bu çakıl taşıyla...

Yüksek bir ses, uzaklardan gelen bir zilin şingirtısı duyuluyor.
“Dora!”

Üç kat aşağıdan gelen ses sert, keskin ve sabırsız. Hermes kafesinde feryat figan bağırıyor.

“Dora,” diye bağırıyor ses yeniden. “Aşağı gel ve dükkânla ilgilen. Rıhtımda acil bir işim var.”

Açıklamayı bir kapının gürültüsüyle kapanması takip ediyor, sonra çok uzaktaki bir diğer kapının kapandığı duyuluyor. Sonrası sessizlik.

Dora içini çekiyor, kolyeyi bir parça ketenle örtüp yerine, göz-lüklerin yanına koyuyor.

Cam çakıl taşını daha sonra, amcası odasına çekilince eklemek zorunda. Dora pişmanlıkla onu şamdana dayıyor, şamdan hareketsiz kalmadan evvel bir süre sallanıyor.

Hezekiah Blake'in Egzotik Antik Eserler Mağazası, aralarında olduğu kahvehane ve tuhafiyecilere karşı hep bir adım önde. Penceresi devasa ve eğimli, sırf boyutundan ötürü kendilerini sık sık durmak zorunda hisseden insanlar için rahatsız edici. Ama sokak, gelip geçen bu insanların çoğunun kalmayı tercih ettiği bir yer; yine de bugünlerde çok azı, çerçevesi soyulmuş vitrine bakıp da geçen yüzyıldan kalma bir gardırop ve Gainsborough'yu anımsatan bir manzara resminden daha egzotik bir şey olmadığını fark edip mağazada vakit geçiriyor. Bir zamanlar iğne atsanız yere düşmeyen mekân, artık bırakın zeki koleksiyoncuları, sıradan insanlar için bile gerçek bir çekiciliği olmayan imitasyonlara ve tozlu tuhafılıklara ev sahipliği yapıyor. Amcasının neden kendisini aşağıya çağırdığını anlamakta güçlük çekiyor Dora, bu sabahı tek bir müşteri bile görmeden geçirebilir.

Babasının zamanında işler canlıydı. O altın yıllarda Dora küçücük bir çocuktuk ama Blake'in eğlendirdiği müşteri kitlesini hâlâ hatırlıyor. Vikontlar, Berkeley Meydanı'ndaki evlerinin Büyük Tur'un güzelliklerini hatırlatacak şekilde dekore edilmesi için Lu-

dgate Caddesi'ne akın ederdi. Ticaretlerinde başarılı olan erkekler, dükkânları için çeşitli başyapıtlar sipariş ederlerdi. Özel koleksiyoncular, babası Elijah ve karısının yurtdışındaki harabeleri kazması için cömertçe para ödüyorlardı. Peki ya şimdi?

Dora evlerini mağazadan ayıran kapıyı arkasından kapatıyor. Kapı çerçevesine doğru geri geri kayarken zil neşeli bir şekilde tıngırıyor ama Dora kapının hareketine dikkat etmiyor. Eğer Lottie Norris gözlerini dikerek ona bakmıyorsa, Hezekiah'ın yerleştirdiği bu çingiraklı zil, Lottie'nin geliş gidişlerini engellemeye yetecek kadar iyi iş çıkarmış demektir.

Şalını omuzlarına sımsıkı saran Dora ağzına kadar dolu mağaza katına geliyor. Her yerde mobilyalar, yan yana, gelişigüzel sıralanmış çirkin eşyalar, on yıldan eski görünmeyen ciltli kitaplarla dolu kitaplıklar var. Yan yana duran devasa büfeler, cilasız yüzeylerine yayılmış vasat ıvrı zıvırlarla dolu. Onca düzensizliğe rağmen, her zaman eşyalar arasında kıvrıla kıvrıla uzanan geniş bir yol var çünkü dükkânın en ucunda, alttaki bodrum katına inen büyük kapılar var.

Hezekiah'ın özel sığınağı.

Bodrum bir zamanlar ailesine aitti; ofisleri, kazıların haritasını çıkardıkları, kırık stokları restore ettikleri yerdi. Ama Hezekiah, her şeyi topyekûn devralmak için Soho'daki küçücük evinden çıkıp bodrumu tamamen elden geçirdi ve anne babasına ait tüm izleri, yalnızca Dora'nın hatıralarında yaşamasına neden olacak şekilde kökünden kazıdı.

Dora defterin yeni sayfasını çeviriyor (dün sadece iki giriş yapıldı) ve kenar boşluğuna günün tarihini atıyor.

Satış yapıyorlar yapmasına. Ay boyunca para, su sızdıran çatı misali yavaş ama istikrarlı bir şekilde giriyor kasalarına. Ama her satış biraz da yalan dolan demek. Hezekiah, eşyalar hakkında türlü hikâyeler uyduruyor. Örneğin tahta bir sandık, 1504'te, bir köle taciri tarafından Amerika'dan iki çocuğu taşımak için kullanılmış (sadece bir hafta önce Deptford'lu bir marangoz tarafından yapıldı) ya da bir zamanlar Thomas Culpeper'a ait olan süslü bir çift şamdan (Cheapside'da bir demirciden geldi). Bir keresinde Heze-

kiah, Otuz Yıl Savaşları sırasında bir Fransız kontuna ait olduğunu iddia ettiği, “en görkemli şatosu”nda çıkan yangından kurtarılan, yeşil kadife bir kanepeyi, genelev sahibine sattı (aslında kanepeyi kocasının borçlarını ödemek için üç gine karşılığında Hezekiah’a satan dul bir kadındı). Hatta bir hanım evladı evinin üst odalarını Heian döneminden kalma altı Japon paravaniyla döşedi (aşağıdaki bodruma da kendi resmini yaptı). Müşterileri bu eşyaların gerçekliğini sorgulamak isteselerdi, Hezekiah Old Bailey’nin soğuk sert zeminini çoktan dizlerinde hissederd. Ama kimse sorgulamaya kalkmıyor. Sadece kalibreleri değil, güzel sanatlara ve eski eserlere olan saygıları da bariz bir şekilde eksik.

Dora’nın yıllar içinde keşfettiği sahtecilikler, antika satışı yapanlar arasında duyulmamış şeyler değil tabii. Gerçekten de British Museum’da gördükleri ya da yurtdışında rastlayıp da hayran oldukları nesnelerin kopyalarına ayıracak parası olan çok kişi var. Ama Hezekiah... O, hilekârlığını kabul etmiyor ve tehlike de burada yatıyor. Dora böyle bir hilenin cezasının ne olduğunu farkında; ağır bir para cezası, boyunduruk altına alma, aylarca hapis. Bu düşünceyle midesi bulanıyor. Elbette Hezekiah’ı rapor edebilir ama ona güveniyor –amcası, bu dükkân, sahip olduğu tek şey– ve dünyada kendi yolunu çizene dek Dora olarak kalmalı, dükkânın yıldan yıla batışını, Blake adının değersizleşmesini, unutulmasını izlemeli.

Ama her şeyin sahte olmadığını da kabul ediyor. Hezekiah’ın yıllar boyunca biriktirdiği (ve ara sıra kendi için aşırıldığı) ıvır zıvır şeyler küçük ama istikrarlı bir gelir sağlıyor; cam düğmeler, kil borular, üfleme camda asılı minik pervaneler, oyuncak askerler, porselen çay fincanları, boyalı minyatürler... Dora deftere bir kez daha bakıyor. Evet satış yapıyorlar. Ama gelen para, Lottie’nin maaşını ödemeye ve beslenmelerine anca yetiyor ve Dora, Hezekiah’ın küçük şımarıklıklarını finanse edecek parayı nereden bulduğunu bilmiyor, bilmek de istemiyor. Babasının geride bıraktığı canlıları kirletmesi kâfi. Binanın harap olması, onarım için geriye değerli çok az şey kalması kâfi. Eğer bu yer Dora’ya aitse... Dora bu kederli düşünceyi kafasından uzaklaştırıyor, tezgâhın üzerinde

gezdirdiği parmağının karardığını görünce dudaklarını büküyor. Lottie hiç temizlik yapmaz mı?

Sanki aklıdan geçeni okumuş gibi, zil tekrar tıngırdıyor ve Dora başını çevirdiğinde yaşlı kadının kapı aralığından ona baktığını görüyor.

“Kalkmışsınız hanımefendi. Kahvaltı ister misiniz? Yoksa çoktan yediniz mi?”

Dora, Hezekiah’ın hizmetçisine –küçük gözleri, saman rengi saçları olan bu tıknaz, dilbaz kadına– küçümseyerek bakıyor. Dışarıdan, hizmetçilik için biçilmiş kaftan gibi duruyor ama amcası atletizmde ustalaşmaktan ne kadar uzaksa, Lottie Norris de ev işlerinde başarılı olmaktan o kadar uzak. Hayır, Dora’nın gözünde Lottie alabildiğine tembel, fazlasıyla inatçı ve bir martının kanadındaki katran gibi, zararlı, temizlemesi zor ve kurnaz.

“Aç değilim.”

Oysa Dora aç. Ekmek yiyeli üç saatten fazla oldu ama daha fazlasını isterse Lottie’nin amcasına kilerden ekmek çaldığını ve Hezekiah’ın ikiyüzlülük derslerine karşı sabırsızca davrandığını söyleme gereği duyacağını biliyor.

Hizmetçi dükkâna giriyor, kaşlarını kaldırarak ona bakıyor.

“Aç değilsin demek? Dün akşam yemekte neredeyse hiçbir şey yemedin de.”

Dora bunu duymamış gibi davranıyor, bunun yerine karalığı göstermek için parmak ucunu kaldırıyor. “Senin temizlik yapman gerekmiyor mu?”

Lottie kaşlarını çatıyor. “Burada mı?”

“Başka nereyi kastettiğimi sanıyorsun?”

Hizmetçi eğlenmiş görünüyor, kalın kolunu havada bir yelpaze gibi sallıyor.

“Eski eşyalar satan bir dükkândayız, değil mi? Tozlu olmaları gerekiyor. İşin çekiciliği burada.”

Dora, Lottie’nin söylediklerine dudaklarını büküp başını başka bir yöne çeviriyor. Lottie, Dora’ya her zaman böyle davranıyor, sanki o iki saygın antikacının kızı ve dükkânın şimdiki sahibinin yeğeni değil de bir hizmetçiymiş gibi. Dora tezgâhın arkasında

defteri düzeltiyor, kalemin ucunu keskinleştirmeye başlıyor, acı kelimelerini yutuyor; Lottie Norris... Onu paylaşması için harcayacağı nefese değmez, paylasa da bir işe yaramaz zaten.

“Hiçbir şey istemediğine emin misin?”

“Eminim,” diyor Dora lafı uzatmadan.

“Keyfine bak o zaman.”

Kapı yavaşça kapanmaya başlıyor, Dora kalemini indiriyor.

“Lottie?” Kapı duruyor. “Rıhtımda bu kadar önemli olan nedir? Amcam benden dükkâna bakmamı neden istedi?”

Hizmetçi tereddüt ediyor, küçük burnunu buruşturuyor. “Ben nereden bileyim?” diyor sonra. Ama Dora, lanet olasıca çanı şıngırdayarak kapı arkasından kapanırken Lottie’nin bunu çok iyi bildiğini düşünüyor.